

9. ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ

πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ
 μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα, οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ
 θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον, τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην
 ἔφη ἔχειν αἰτίαν τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι, ἂν τε
 5 φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνη-
 μένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων, ἂν τε καλά, πᾶσιν
 αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας· ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη
 λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας πράους αὐτῷ καὶ ἴλεως
 γενέσθαι αὐτίκα καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν καὶ
 10 αἰδεῖσθαι καὶ τὰ τελευταῖα θαυμάζειν, καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν
 πρὸς αὐτοὺς λόγων τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ· Ἄνδρες
 γὰρ ἔφη Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐστεφανωμένον ὑμεῖς ἤδη
 καμὲ καταθύσατε, τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

Βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως 12
 15 ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν καὶ ὦν
 πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς ὡς ἐν
 γέλῳτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς
 μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα ὡς ἀγεννὲς καὶ γυναικεῖον καὶ
 φιλοσοφία ἤκιστα πρέπον, προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς
 20 ὦν χλευάζει τὰ αὐτοῦ· Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ
 ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ καὶ ἐρωτῶντος, Τίνα δὲ καὶ
 ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδείας εἰς φιλοσοφίαν ἤκεις;
 "Ορχεῖς, ἔφη.

Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, 13
 25 τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ· ὁ δὲ, Τίς γάρ σοι
 εἶπεν ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ μάλα ἠδὺ ἐγέλασεν·
 τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκείνος ἔφη, Γελοῖόν μοι
 εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς
 φιλοσοφοῦντας αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

30 Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος καὶ 14
 λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας
 πεπεύραται—οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂ ἔλεγεν· Ἐὰν Ἀριστοτέλης
 με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν,